

Kirpinin Yeni Komşusu

Yavuz DEMİRKIRAN

Kirpinin Yeni Komşusu

Yavuz DEMİRKİRAN

Ormanda, eğrelti otlarının küçük yeşil yumruklar gibi açıldığı sakın bir köşede, kirpi Henry yaşardı. Dikenleri krem rengi uçlarla biten sıcak kahverengiydi ve küçük yuvarlak gözleri meyveler kadar koyuydu. Her sabah orman yeşili örgü atkısını takar ve yosunlu kütüğün yanından geçen aynı sessiz yürüyüşe çıkardı. Henry günlerinin yavaş ve huzurlu geçmesini, onu şaşırtacak yeni bir şey olmamasını severdi.

Henry'nin yuvası düzenli ve tertemizdi; kuru yapraklar ve yumuşak çimenlerle döşenmişti. Ormandaki her sesi bilirdi: farelerin hışırtısını, arıların vızılısını, bir ağaçkakanın tak-tak sesini. Yürüyüşünden sonra kapısının yanına oturur ve tanıdık sessizliği dinlerdi. "Sessiz bir gün iyi bir gündür," derdi ve küçük siyah burnu memnuniyetle seğirirdi.

Bir sabah, meşe palamutları ve dallarla dolu bir yük arabası Henry'nin yuvasının önünden geçti. Arkasından altın kahverengi dikenleri ve hafifçe yana kaymış küçük mavi şapkasıyla genç bir oklu kirpi geldi. Adı Pip'ti ve krem rengi yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Merhaba komşu!" diye seslendi Pip, telaşlı küçük patisini sallayarak. Henry gözlerini kırıştırdı ve ne düşüneceğini bilemeden bir adım geri çekildi.

Pip hemen yanındaki boş yuvaya taşınmıştı. Daha ilk günden orman değişmiş gibiydi. Pip kazdıkça kazdı, etrafa küçük toprak yağmurları savurdu. Kendi şakalarına güler, çalışırken saçma sapan şarkılar söylerdi. Henry patilerini kulaklarına bastırıp iç çekti. "Ne kadar gürültü," diye mırıldandı. "Artık nasıl sessiz bir gün geçireceğim?"

Henry düzenini korumaya çalıştı ama Pip'in neşeli gürültüsü her yerde onu takip etti. Henry yosunlu kütüğün yanından geçerken Pip oradaydı, dalları sallanan bir çite çakıyordu. Henry kapısının yanına oturduğunda Pip'in kahkahası bir çan gibi çınlıyordu. Henry'nin dikenleri sinirle kabarıyor gibiydi. "Hiç dinlenmez mi?" diye homurdandı Henry, atkısını daha sıkı çekerek.

O öğleden sonra Henry, ormanın bilge büyüğü Baykuş'u ziyarette gitti. Baykuş küçük yuvarlak gözlükler ve kahverengi yün bir şal takardı ve kocaman altın gözleri her şeyi görürdü. "Yeni bir komşu zor bir şey olabilir," dedi Baykuş yumuşak bir sesle. "Ama bazen Henry, en gürültücü komşuların en iyi kalpleri olur. Ona bir şans ver." Henry yavaşça başını salladı ama kalbi hâlâ emin değildi.

Ertesi gün Pip, bir sepet meyveyle Henry'nin kapısını çaldı. "Bunları senin için topladım!" dedi, kehribar rengi gözleri parlayarak. Henry kibarca teşekkür etti ama mesafesini korudu. Pip bunu fark etmemiş gibiydi. Kazmasından ve yapı planlarından bahsedip durdu, küçük şapkası bir gözünün üstüne kaydı. Henry dinledi ve gülümsemeye çalıştı ama içten içe kaybettiği sessizliği özledi.

Sonra rüzgârlı bir sabah, ormanda büyük bir g mb rt  yankılandı. Kocaman yaşı bir ağa  tam orman yolunun  zerine devrilmiřti. G vdesi kalın ve ağırdı, dalları bir devin bulmacası gibi birbirine dolanmıřtı. Hayvanlar etrafına toplanıp řařkınlıkla soludu. "řimdi dereye nasıl gideceėiz?" diye sordu bir tavřan. "Yol tamamen kapandı!" dedi bir sincap, patilerini ovuřturarak.

Henry devrilmiř ağaca baktı ve kalbinin sızladığını hissetti. Yol, meyve bahçesine ve serin dereye giden tek yoldu. Böyle kocaman bir gövdeyi nasıl kaldıracağını bilmiyordu. Diğer hayvanlar mırıldanıp endişelendi ama kimsenin bir planı yoktu. "Bunu asla temizleyemeyiz," diye fısıldadı Henry. "Hiçbirimiz için fazla büyük." Orman sıkışmış ve kasvetli hissetti.

Tam o sırada Pip kalabalığın arasından telaşla çıkageldi, mavi şapkası yana kaymış, gözleri parlıyordu. "Endişelenmeyin!" diye bağırdı. "Hayatım boyunca inşa ettim ve kazdım. Ağır şeyleri nasıl hareket ettireceğimi bilirim!" Gövdeyi her yandan inceledi, telaşlı patileriyle tıklattı. "Takım çalışması gerek," dedi. "Herkes yardım edebilir. Bir rampa yapıp onu yuvarlayalım!"

Pip hayvanları küçük bir komutan gibi düzenledi. Kunduzlara rampa için sağlam dalları nasıl kemireceklerini gösterdi. Tavşanlardan yuvarlanacak düzgün taşlar toplamalarını istedi. Sincaplar halat için sarmaşıklar topladı. "Birlikte itin!" diye seslendi Pip ve herkes var gücüyle asıldı. Henry tüm gücüyle itti, yuvarlak bedeni titriyordu. Yavaşça, kocaman gövde karış karış hareket etmeye başladı ve sonunda yoldan yuvarlandı.

Yol açıldığında hayvanlar sevinçle bağırdı ve alkışladı. Henry Pip'e yeni gözlerle baktı. Genç oklu kirpinin altın dikenleri toz içindeydi ve şapkası yamuktu ama gülümsemesi güneş ışığı kadar parlaktı. "Başardın, Pip!" dedi Henry. "Yolu hepimiz için kurtardın." Pip mutlulukla omuz silkti. "Herkesin yardımı olmadan yapamazdım," dedi. "Komşular bunun içindir!"

O akşam Henry kapısının yanına oturup Pip'i düşündü. Onu rahatsız eden bütün o kazmalar ve kahkahalar Pip'in kim olduğunun bir parçasıydı: telaşlı, akıllı ve iyi kalpli. Henry, huysuzluğundan dolayı sıcak bir utanç hissetti. Yeşil atkısını boynuna doladı ve yan komşuya yürüdü. "Pip," dedi, "benimle birlikte yemek yemek ister misin?"

Pip'in yüzü sevinçle aydınlandı. "Çok isterim!" dedi ve sepetini kaptı. Birlikte tatlı meyveler ve fındıklar topladılar ve Henry'nin sıcak yuvasının yanına oturdular. Konuştular, güldüler ve Henry, Pip'in hikâyelerinin komik, fikirlerinin akıllıca olduğunu keşfetti. Orman onların sohbet sesleriyle doldu ve Henry ilk kez gürültüden hiç rahatsız olmadı.

O günden sonra Henry ve Pip en iyi arkadaş oldular. Henry, Pip'in neşeli telaşını sevmeyi öğrendi ve Pip, Henry'nin huzurlu sabahları için sessizleşmeyi öğrendi. Yemeklerini ve işlerini paylaştılar ve ne zaman bir sorun çıksa birlikte göğüs gerdiler. Baykuş dalından izleyip gülümsedi. "Yeni dostluklar," dedi, "kalbimizi açtığımızda en iyi büyür."

Böylece orman daha mutlu bir yer oldu; her gün birbirine yardım eden iki komşuyla. Henry hâlâ sessiz yürüyüşlerini severdi ama artık bunları paylaşacak biri vardı. Pip'in kahkahası artık yüksek gelmiyordu; dostluk gibi geliyordu. Henry, yeni bir komşunun harika sürprizler getirebileceğini öğrendi, yeter ki ona bir şans verin.